Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de Marts 1900. 49de Aargang.

Tale af Præsident Geo. Q. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 28de Januar 1900.

Broder Talmage sagde, at han tror, de Sidste-Dages Hellige er et meget lykkeligt Folk — maaske det lykkeligste i Verden. Jeg nærer ikke mindste Tvivl herom; jeg tror, at vi ere det lykkeligste Folk i Verden og siden vor Kirkes Oprettelse for halvfjerdsindstyve Aar siden ere vi blevne berømte formedelst vor Kærlighed for Sandheden. Dersom Søgen efter Sandhed og Adlydelsen af samme gør et Folk lykkeligt, da burde vi vissselig være et lykkeligt Folk. Alle vore Lidelser, alle vore Prøver, og alle de Bagvaskelser, vi have været Genstand for, ere Følgerne af vor idelige Stræben efter Sandhed og vor Kærlighed for samme. I denne Henseende tror jeg, at vi have haft Fortrinet fremfor alle andre Folk. Vi ere ofte komne i Modstrid med vore Medmennesker, fordi vore Begreber om Sandhed ere anderledes end dem, Størsteparten af Menneskeslægten hylde. Dersom vi havde ladet os nøje med Kristendommens orthodokse Ideer, vilde vi have undgaaet mange af de Besværligheder, vi have gennemgaaet. Anlæggelsen af vore Settlementer i disse Bjærges Dale, og vore nærværende Organisationer, skyldes udelukkende vor Forkærlighed for Sandheden og vor Beredvillighed til at adlyde samme, saasnart vi forstode den. I denne Henseende staa vi paa et højere Trin end den øvrige Verden. Mange af de Sandheder, som Kristendommen i Almindelighed nu antager, have haft sin Oprindelse hos os, og bleve i Begyndelsen gjorte til Genstand for Verdens Haan og Foragt.

Jeg har haft Anledning til at henlede eders Opmærksomhed paa Elementernes evige Beskaffenhed. Joseph Smith aabenbarede den Sandhed, at Materie eller Elementer ikke kunne tilintetgøres, at Verden ikke blev skabt af intet, saasom den religiøse Verden tidligere troede; men at den blev skabt af Elementer, som havde en Forudtilværelse, og at disse

Elementer ikke kunde tilintetgøres, ihvorvel de kunne forandres i Form. Denne Lære er nu bleven almindelig anerkendt. Joseph Smith gav ligeledes Verden den Sandhed, at vi efter Døden ikke ophøjes til en og samme Himmel, eller nedstødes til et og samme Helvede, men at der gives forskellige Grader af Straf og forskellige Grader af Herlighed. Dette er formedelst ny Aabenbaring gjort ganske tydeligt for Menneskeslægten; og det glæder mig at kunne sige, at Verden gradvis antager denne Sandhed.

Vore Templer bygges i en vis Hensigt. I forbigangne Tider troede Verden, at Menneskene, naar de døde, bleve henviste til eet af to Steder, — enten gik de til Himmelen eller ogsaa til Helvede. Herren har aabenbaret os, at den Lære ikke er sand, og dette Vidnesbyrd bære vi for Verden. Derimod paastaa vi, at Guds Børn, efter at de forlade denne Tilværelse, fremdeles ere Guds Børn og have fremdeles Lejlighed til at kunne omvende sig fra sine Synder, og derved blive befriede fra den Straf, som Ulydighed paafører. Efterdi vi besidde denne Kundskab bygge vi Templer, hvori vi døbe for de døde, thi vi tro, at Herrens Tjenere prædike for de døde i Aandeverdenen. I denne Tilstand have Aanderne Lejlighed til at omvende sig, og berede sig for at modtage de Velsignelser, som Daab og Haandspaalæggelse ved en Stedfortræder her i Livet kan give dem. Disse ere Sandheder, som Verden endnu ikke tror, men Sandheder ere de alligevel; og Tusinder ville i sin Tid anerkende og antage dem som saadanne.

Et andet Grundprincip, som Herren har aabenbaret, og som vi tro paa, er Aandernes Forudtilværelse. Den religiøse Verden i Almindelighed tror, at Menneskets første Tilværelse begynder med den kødelige Fødsel. At Mennesket har eksisteret førend han kom her paa Jorden, er noget, som man ikke skænker nogen Tiltro. Men Joseph Smith modtog Lys fra Herren desangaaende, hvilket har aabnet vor Forstands Øjne i denne Henseende, og som et Folk have vi fuld Tro derpaa. Vi betragte det som en stor og herlig Sandhed, for hvilken vi have været villige til at lide Forfølgelse. Er det en urimelig Lære? Findes der i den ganske Verden en eneste Kristen, som ikke tror, at Frelseren havde en Tilværelse, førend han kom til Verden i Kødet? Var han ikke Gud fremstillet i Kødet? Og dog vil den kristne Verden ikke antage den herlige og store Sandhed, at vi alle eksisterede, førend vi bleve Mennesker i Kødet. En saadan Tanke fængslede aldrig deres Sind, førend Joseph Smith modtog den som en Sandhed fra Himmelen. Er det mere ufornuftigt at tro, at vi havde en Tilværelse, førend vi kom til Verden, end at Jesus havde en Forudtilværelse. Skriften stadfæster denne Sandhed. Herren sagde til Profeten Jeremias; „Før jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig, og før du udkom af Moderlivet helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene". (Jer. 1,5.)

Saa er der Princippet om Ægteskab. Herren har undervist os om, at Ægteskabspagten kan sluttes her paa Jorden, saa at den kan være bindende for Tid og al Evighed, og at naar Mænd og Kvinder opnaa den højeste Herlighed ville de være forenede som Mænd og Hustruer. Jeg behøver ikke at dvæle ved alle dette Princips Ejendommeligheder. I kende dem. Jeg behøver ikke at fortælle eder, hvor langt vor Tro strækker sig desangaaende; thi det er et Emne, som er bleven drøftet og omtalt saa meget, at det i det mindste til Dels er forstaaet. Jeg behøver kun at sige, at de Sidste Dages Hellige tro, fordi Gud har aabenbaret det til dem, at Mænd og Kvinder kunne blive forenede i Ægteskab for Tid og al Evighed, formedelst den Myndighed og Magt, som nu eksisterer paa Jorden. Dette stemmer fuldkommen overens med, hvad Paulus siger i sit Brev til Korinthierne: „Dog er hverken en Mand uden Kvinden, ej heller en Kvinde uden Manden i Herren". (Kor. 11,11.) De ere forenede. Deres Efterkommere ville tilhøre dem, og de ville regere over dem i al Evighed. En af Evighedens Herligheder vil bestaa i, at Familielivet vil blive fuldstændigt og af en saadan Beskaffenhed, at opstandne Væsener kunne forøge deres Afkom, og udbrede sig, indtil de opnaa en talløs Mangfoldighed. Dette er et andet Princip, for hvilket vi have udstaaet store Lidelser.

Jeg nævner disse Ting, mine Brødre og Søstre, for at minde eder om, hvor højt vi have elsket Sandheden, og hvor begærlige vi have været efter at erholde Kundskab om sande Lærepunkter. Vi have været villige til at gøre Opofrelser for Sandhedens Sag; ikke alene have vi bedet og med vore Læber bekendt Sandheden, men vi have adlydt den forsaavidt vi have kendt den. Af den Grund ere vi blevne forfulgte. Verden synes at vi skulde være tilfredse med de Sandheder, som Herren allerede har aabenbaret; men det ere vi ikke; vi søge med Flid efter at forstaa alle de Love, som staa i Forbindelse med Sandhedens Tilkendegivelse; og formedelst vedvarende Lydighed til disse Love, haabe vi om en lille Tid at komme tilbage til Gud vor Faders Nærværelse. Derfor elske vi Sandheden, og vi forvente at lide ondt for Sandhedens Skyld.

Ikke endnu er al Sandhed bleven aabenbaret. Paulus sagde, at han kendte en Mand, som havde været henrykt til den tredie Himmel og at han der havde hørt Ting, som ikke var et Menneske tilladt at tale. Noget lignende har været vor Erfaring. Herren har aabenbaret os mange Ting, som vilde have bragt Menneskene til at tragte os efter Livet, dersom vi havde forkyndt dem, fordi de vare saa modstridende de fremherskende religiøse Anskuelser. Dette har allerede været bevist ved de Sandheder, vi hidindtil have bestræbt os for at belære Verden om. Vi tør ikke omtale alle de Sandheder, vi kende; thi det vilde ikke være taaleligt at ytre visse Ting, som Gud har aabenbaret. Det, som vi allerede forkynde, og som har været Midlet til vor Fremadskriden, saa

langt vi ere komne, bringer os ofte den Dag i Dag Genvordigheder, naar vi tale derom. Det opvækker Had og Fordom; og den Klasse, som fremviser det største Had og Ondskab mod os, ere, besynderligt nok, saadanne, som beraabe sig paa at være Jesu Kristi Efterfølgere og hans Ords Forkyndere. De kunne ikke taale det. Jeg kan ikke sige, hvorledes de vilde have opført sig mod Paulus, dersom de havde levet i hans Dage, og han havde fortalt dem nogle af de Sandheder, som det var ulovligt at ytre. Uden Tvivl vilde de have behandlet ham, ligesom de behandlede Profeten Joseph Smith. Det var Sandheden, som han ytrede, der forvoldte hans Død. Fra Kapitlet, som Broder Talmage læste, underrettes vi om, at Folket fordum søgte at myrde Frelseren, fordi han forkyndte dem Sandheden; og de myrdede Joseph Smith fordi han vidnede for Menneskene om Sandheder, som de ikke vilde annamme. Naar vore Ældster gaa ud for at prædike Evangeliet, maa de som oftest være meget forsigtige, og ikke give altfor „stærk Føde" til Folk, som kun kunne taale „Mælkemad". Dersom de give „stærk Føde", opstaar der straks Forfølgelse. Af den Grund maa de undertiden tilbageholde fra Folket evige Sandheder, hvormed de ere fortrolige; thi ellers vilde de faa samme Behandlingsmaade, som den, der blev Jesus og fordums Profeter til Del, naar de forkyndte Sandheden, som Folket ikke vilde modtage. Frelseren fandt det nødvendigt at formane sine Disciple desangaaende, naar han siger: „Giver ikke Hundene det hellige; kaster ikke heller eders Perler for Svinene, at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder, og vende sig og sønderrive eder". (Matt, 7:6.)

Sandheden er sjælden antagelig for Menneskene, de maa belæres om den gradvis, for at kunne forstaa den.

Jeg vil gentage, hvad jeg sagde i Begyndelsen, at der ikke findes paa den hele Jords Overflade et Folk, som har gjort saa meget for Sandhedens Udbredelse som de Sidste-Dages Hellige, eller som have gjort saa mange Opofrelser for Sandhedens Skyld. Gud har aabenbaret os disse Sandheder, og den bedste Prøve, vi have været i Stand til at give Verden med Hensyn til Rigtigheden af vor Paastand, har været: „Dersom I ikke tro, hvad vi forkynde eder, dersom I nære Tvivl desangaaende, da søg Faderen i Jesu Navn, i Bøn; og vi love eder paa det bestemteste, at hvis I gøre det i Oprigtighed, og i den rette Aand, vil Gud aabenbare det til eder, og I ville da ikke behøve at stole paa vore Ord alene."

Mine Brødre og Søstre! Vi burde berede vore Hjerter for Annammelsen af Sandheden. Vil mere Sandhed endnu blive aabenbaret? Ja, visselig. Himmelen er fuld af Sandheder, som Herren ønsker at meddele sine Børn, saa snart de ere rede til at modtage samme. Flere Ting, som ikke ere lovlige at ytre for nærværende, ville blive aabenbarede, og Gud vil vedblive at give Aabenbaringer, dersom vi ville aabne vore Hjerter

for at modtage samme. De Sidste-Dages Hellige adlyde Loven, og formedelst deres Lydighed mod Loven stige de højere og højere paa Intelligensens Omraade. De staa allerede paa et højere Kulturtrin, hvad himmelske Sandheder angaar, end noget andet Folk, som jeg kender paa Jorden, fordi de adlyde en højere Lov. Og formedelst fortsat Lydighed, ville de vedblive at stige, indtil de komme tilbage til vor Guds og Faders Nærværelse. Hvad er det, som gør Englene rene og hellige? Hvad er det, som gør Himmelen til et saa herligt Sted? Hvad er det, som giver Himmelens Indvaanere alt hvad Hjertet kan attraa? Det er Lydighedsprincippet. De have vist Lydighed til den ene Lov efter den anden, og ville vedblive at adlyde de guddommelige Love, indtil de naa den Eviges højeste Herlighed. Saaledes vil det ogsaa blive med os. Dersom vi naa denne salige Tilstand, vil det ske formedelst Lydighed mod de Love, som henhøre til Ophøjelse og evig Herlighed, den ene efter den anden. Den Mand eller Kvinde, som bedst adlyder Loven, er Gud nærmere end dem, som ere ulydige.

Maa Herren velsigne eder, mine Brødre og Søstre, og maa han berede os for hvad der er i Vente for os. Fremfor alt lad vore Hjerter være beredte for at modtage Sandheden og efterleve den. Jeg har altid sluttet mig til en Bemærkning, som Præsident Young engang gjorde, da han sagde, at han var villig til naar som helst at give ni Vildfarelser for een Sandhed. Jeg tror, vi alle ville sige det samme. Vi ville saa gærne ofre alle vore Vildfarelser, alle vore forkerte Meninger og Ideer for Sandheden; men dette er desuagtet en hel Livsopgave; thi vi ere endnu ikke fri for urigtige Ideer og Traditioner. Gud velsigne eder i Jesu Navn. Amen. (Bikuben.)

Et kort Uddrag af Præsident Joseph F. Smiths Levnedsløb.

Det var John Locke, den berømte engelske Filosof, der i sin tredive Aars Alder skrev: „Jeg fandt mig aldrig saa snart at være kommen til Verden, før jeg ogsaa fandt mig midt i et Uvejr, der har raset indtil denne Stund."

Denne Udtalelse af Locke kan særdeles passende anvendes paa Joseph F. Smith, en af de mest fremragende og for hans særegne Karakter højt agtede Mand blandt det besynderlige Folk, der bærer Navn af Sidste-Dages Hellige. Der er kun den Forskel, at hans Livs Uvejr rasede allerede, førend han kom til denne Verden. Han er en Søn af Hyrum Smith, Kirkens 2den Patriark, og Broder til Profeten Joseph Smith. Hans Moder var Mary Fielding af engelsk Herkomst, en intelligent Kvinde af fast Karakter og vel skikket saavel til Forretnings som de huslige Affærer.

I Staten Missouri rasede Forfølgelserne mod de Sidste-Dages Hellige, og Guvernør Boggs havde udstedt sin Ordre paa „Mormonernes Udryddelse“. Den 1ste November 1838 blev Joseph og Hyrum Smith tilligemed andre af Kirkens ledende Mænd forraadede og overgivne i Hænderne paa en bevæbnet Pøbel under Anførsel af General Clark, og den nedrige Forræder, der planlagde og udførte denne Plan var Oberst Hinckle. Det var saaledes afgjort, at de skulde tages til Fange, fængsles og maaske skydes.

Den følgende Dag gaves disse fangne Mænd nogle faa Minutter at byde deres Familier og kære et ømt men skyndsomt Farvel. Under en stærk Vagt af en vel bevæbnet Pøbel blev Hyrum marcheret til sit Hjem i Far West, og omringet af dem med fældede Bajonetter fik han under Eder og Forbandelser Ordre paa at sige sit sidste Farvel til sin Hustru, thi hans „Dom var afgjort, og han vilde aldrig mere faa hende at se.“

Tænk hvilke gyselige Ord for hans elskelige Hustru at maatte lytte til! Det vilde have sønderbrudt en almindelig Kvindes Hjerte og lagt hende i Graven. Men formedelst hendes overordentlige Sindskraft ledsaget og understøttet af Guds almægtige Haand var hun i Stand til at udholde denne haarde Prøve, og ligeledes de Lidelser, der paafulgte.

Medens de Hellige saaledes bleve plyndrede af Pøbelen og tillige grusomt mishandlede og forfulgte alle Vegne, var det, at denne ædle Kvinde den 13de November 1838 fødte sin første Søn, der blev kaldt Joseph Fielding Smith. Hun havde tillige i sin Varetægt 4 smaa Børn efter sin Mands første Hustru, som var gaaet bort fra dem i Døden. Disse overgav hun i sin Søsters Varetægt, medens hun i en streng Kulde i Januar Maaned begav sig med det spæde Barn paa Rejse til Fængslet (Liberty Jail) i Clay County, hvor Faderen, der endnu ikke havde set sin lille Søn, sad indesluttet som Fange uden at blive forhørt eller domfældet, kun fordi han var en „Mormon“. Hun fik Tilladelse til at besøge ham i Fængslet men blev senere tvungen til at fly fra Missouri med Børnene og søge Ly i Staten Illinois.

Saaledes rasede Forfølgelsernes Storme ved hans Fødsel, og saadan var hans første Pilgrimsrejse, han som senere rejste Verden rundt og besøgte mange af Øerne i Havet, alle Vegne forkyndende og kæmpende for de Principper, for hvilke hans Fader led Forfølgelse, Fængselsstraf og tilsidst Martyrdøden, og for hvilke hans Moder maatte udholde ubeskrivelige Forfølgelser og Lidelser. Josephs Barndoms Aar henrandt under disse frygtelige Uroligheder, der naaede Højdepunktet, da hans Fader tilligemed hans Onkel, Profeten Joseph Smith, blev myrdet paa den uforglemmelige Dag, den 27de Juni 1844. Efter at de Tolv havde forladt Nauvoo, og Størstedelen af de Hellige ligeledes vare blevne uddrevne af Staden i September Maaned i 1846, flygtede ogsaa Josephs Moder med Børnene og maatte ligge ude paa aaben Mark, uden saa

meget som et Telt eller en Vogn til Ly, men kun nogle Træer ved Flodbredden ovre paa Flodens vestlige Side, og imidlertid blev Staden Nauvoo bombarderet af Pøbelen. Da hun senere hen fik Lejlighed til at bortbytte nogle af deres Ejendomme der, for Vogne og Trækdyr, begav hun sig med dette Udstyr til Winter Quarters ved Missourifloden. Joseph, som den Gang kun var otte Aar gammel, kørte selv et Par Okser spændt for en Vogn det meste af Vejen gennem Staten Iowa til Winter Quarters, og hans Beskæftigelse, efter han forlod Nauvoo, var mest den at være Hyrdedreng.

Han blev opdraget i den vestlige Del af de forenede Stater, hvor Frihedsaanden gik Haand i Haand med den frie Natur, hvilke begge gør meget til at danne det karakteristiske hos Nordamerikaneren, saa vel med Hensyn til hans stærke og sunde Legeme som den Aand, der giver ham Indsigt i og Kendskab med de mange forskellige Forhold, hvorunder han befinder sig, og de Midler, der staa til hans Raadighed.

Han sætter stor Pris paa et stærkt og sundt Legeme, og paa ingen Maade generer sig for at arbejde. Han sagde fornylig ved en vis Lejlighed: „Virksomhed er Kilden til sund Lyksalighed saavel for det fysiske som for det aandelige Liv. Om en Mand ejer sine Millioner, burde dog hans Børn lære at arbejde med deres Hænder. Drenge og Piger burde erholde en Opdragelse i Hjemmet, der vilde gøre dem skikkede til at kende og imødekomme enhver af Familielivets daglige Anliggender, om endogsaa Omstændighederne ikke gjorde det nødvendigt, at de selv skulde gøre noget af Arbejdet. De vilde da forstaa at styre og vise andre, hvorledes det skulde gøres."

Det, som var de Hellige mest magtpaaliggende og deres største Ønske, var, at faa Midler til at befordre dem til Bjærgenes Dale for der at samles tilsammen og bo i Fred. Af denne Aarsag søgtes Arbejde af hvilken som helst Slags fra Landarbejder til Skoleholder. Om Efteraaret i 1847 førte han sin Moders Køretøj ud til St. Joseph for at hun der maatte købe et Forraad af Levnedsmidler for den forønskede Rejse til Salt Lake Dalen, hvilken de agtede at paabegynde det følgende Foraar. Denne Tur havde et heldigt Udfald. (Fortsættes.)

Livet frembyder sine Chancer for enhver. Skøndt de ikke altid synes store og iøjnefaldende ere de ikke destomindre vigtige for enhver, som vil frem i Verden. Tænk ikke, at de komme til alle andre og gaa dig forbi. Lykken besøger enhver ofte, som er sund, paapasselig og virksom. Men finder den dig ikke rede til at modtage dens Begunstigelser, tager den sine Gaver og byder en anden.

Den 15de Marts 1900.

Den aarlige Statistik betragtet.

Værkets Tilstand, Fremadskriden og Udsigter, som til Dels ses af den statistiske Rapport fra de forskellige Missionsmarker blandt Nationerne, bliver nøje taget i Betragtning af alle dybttænkende Medlemmer af Kirken, og dette er der Grund til, naar man tænker paa, hvormange personlige Interesser der staa i Forbindelse dermed; thi det er ikke blot Forkyndelsen af Evangeliets Sandheder, der maa tages Hensyn til, men der er bag dette en uendelig Række Opofrelser forbundne med Evangeliets Udspredelse. De financielle Forhold have naturligvis meget at sige, thi Mænd maa have deres Underholdning, Rejseomkostninger maa betales, megen Tid optages, men ingen kan beregne de Opofrelser, der gøres ved Sønderbrydelsen af Familie og Vennebaand, Adskillelse fra Hjemmet af Forsørger, Fader eller Søn; ingen kan vurdere hvilken Opofrelse der er gjort ved at forlade Hustru og Børn, eller Forlovede, Fader, Moder og Slægtninge; ingen kan udregne, hvad det koster, at forlade sin gode Plads, sin Forretning, sin Stilling eller de mange Planer eller Forehavender, der maa opgives, samt de mange andre ubenævnelige Maader, hvorpaa der gøres Opofrelser, og som kun de kende, der deltage deri. Dog imødegaas almindeligvis alt dette med Mod og Uforsagthed, idet det anses som en hellig Pligt, et ansvarsfuldt Kald, en Mission som ikke alene vedkommer Manden, men lige saa vel hans Hustru og Børn, Forældre og Venner, hvilke alle deltage mere eller mindre i at opofre Midler, og hvad de have kært, for at forfremme Herrens Værk.

Men alligevel, med en Frimodighed der kommer af Tro, og et Heltemod understøttet af Inspiration, er denne Side af Sagen kun lidet tagen i Betragtning; derimod vil hvert Hjerte bevæges og hvert Øje vædes ved hver Tanke om Haab, og Ry om Succes, og af den Grund bliver statistiske og andre Rapporter gennemsøgte og sammenlignede med den Interesse, der tydelig viser Hjertets inderste Attraa og Ønske, og en Kritik der finder Glæde i det Resultat, der til Dels var forventet og tillige er en Opfyldelse af de givne Løfter.

Tallene, der antyde Missionsvirksomheden i de forskellige Lande eller Dele af Landet, ere meget interessante at betragte. De ere Barometret, der viser paa sin Skive Virksomheden i hver enkelt Missionsmark, og disses Sammenstilling, for at maales med hverandre, falder enhver ganske naturligt ind; thi skøndt enhver især interesserer sig mest for sin egen Mission eller Konference, og vilde helst se den forrest i Fremgang, vil der dog, hvis den findes at være i de bageste Rækker opstaa Spørgs-

maal i enhver Missionærs Sind, hvorledes det kan være, at Arbejdet et Sted krones med Held, og paa et andet Sted det modsatte er Tilfældet.

Det vil ses, at Antallet af døbte i Forhold til Antallet af Missionærer er langt fra ens paa forskellige Steder. I nogle Konferencer er Forskellen ganske iøjnefaldende; i Særdeleshed er dette Tilfældet i nogle Dele af den europæiske Mission, hvor de omvendte i Følge Rapporten findes at staa fra en halv til ni Gange saa mange som de der virkende Missionærer; følgelig vil der uden Tvivl opstaa mange Spørgsmaal om, hvad Aarsagen til dette besynderlige Resultat kan være.

Der kan, sandt nok, hentydes til et Skriftsted i det Nye Testamente; „Vinden blæser, hvor den vil, og du hører dens Susen, men du veed ikke hvor den kommer fra, og hvor den farer hen; saaledes er det med hver den, som er født af Aanden." (Joh. 3,8.) Af Historien kan man ligeledes udpege Tilfælde, som f. Eks. da Præsident Woodruff rejste ned til Herefordshire i England og døbte en Mængde Folk, der ventede paa en Herrens Tjener at komme; saaledes kan det være at nogle Egne ere fortrinligt stillede, sammenlignet med andre. Men der er ikke desto mindre en Forskel paa den Ihærdighed, Fremgangsmaade, Iver, Tro og Uforsagthed, der lægges for Dagen; Sukces beror til Dels i det mindste paa Bestræbelse, medens der dog maaske gives Tider og Steder, hvor de største Anstrængelser kunne synes at være uden Virkning. Erfaring viser, at hvor man kan se endog kun liden Frugt af sit Arbejde, virker det opmuntrende paa Arbejderen, hvorimod Uheld bedrøver og betynger Sindet og muligen svækker andres Virksomhed og Udholdenhed; men med denne Undtagelse ønsker enhver trofast Herrens Tjener at være virksom, at udrette noget, at være Herren til Tjeneste ved at prædike, døbe og lede nogle til Frelse, medens han er borte fra sit Hjem for at udføre et Missionsarbejde i et fremmed Land; og dersom enhver af os skulde ved at betragte Aarsrapporten kunne fornye vor Flid og Iver, eller paa nogen Maade forøge vore Bestræbelser, vilde dette være et meget ønskeligt og priseligt Resultat.

Det formodes ikke, at Brødrene, skulde vente paa Ordre i alt, hvad de foretage sig, thi saadanne vilde i Følge Skriften anses som uduelige Tjenere; ej heller burde nogen Missionær slutte, efter at have gjort alt, hvad han kunde, at alt hans Arbejde har været forgæves, om han end ikke skulde døbe en eneste Sjæl; thi at udsaa Sæden er en absolut Pligt, og Høstens Herre har Rettighed til at bestemme, ved hvilke Hænder Høsten skal indsamles.

Missionens Tilstand er i det Hele taget meget tilfredsstillende. Vi ønske ikke at bebrejde nogen, men ville dog haabe at ved Guds Hjælp og et saa godt Korps af Missionærer, som vi nu have, Kirkens Tilvækst kan blive betydeligt forøget dette Aar. Dette kan lade sig gøre, hvis Brødrene ville benytte enhver mulig Lejlighed, og drage Fordel af

enhver Rettighed, der nu ydes dem i deres Missionsvirksomhed. Lad enhver se til, at han „køber den belejlige Tid, fordi Dagene ere onde," thi der er alle Vegne nogle, der undersøge, om vi kun have Taalmodighed og Tro nok — om vi faste og bede, samt virke utrætteligen saasom vor Kaldelse efter Omstændighederne monne fordre. N.

Afløsning og Beskikkelse. Ældste Hyrum Jensen løses fra at præsidere over Bergens Konference med Tilladelse til at besøge Slægtninge i Danmark og Peter Garff beskikkes i hans Sted som Konferencens Præsident. Ældste C. C. Rønnow løses fra at arbejde i Københavns Konference og beskikkes til at virke i Trondhjems Konference. Ældste Peter Christensen løses fra at arbejde i Københavns Konference, og Ældste Christian Olsen løses fra at arbejde i Aalborg Konference paa Grund af daarligt Helbred; begge sidstnævnte ere nu allerede paa Vejen til deres kære i Hjemmet.

To Ældster landsforviste.

Det er højst beklageligt, at vi atter skulde kunne tillægge Historien om Forfølgelserne mod Kristi Kirke og hans Sendebud til Menneskene et nyt Blad, indeholdende en Gentagelse af hvad, man kunde formode, forhen var en i Uvidenhed begaaet Misgerning, nemlig den at udvise Missionærer af Landet paa Grund af, at de forkyndte Herrens Ord, ligesom hans Tjenere gjorde i fordums Dage, uforfalsket, i dets simple og tydelige Sprog, hvorved de adskille sig fra den moderne Kristendoms Forkyndere. Eftersom de forskellige Religionspartier, der nu udgøre vor Tids Kristendom, have været saa enige om, at Bibelens Ord nok kan tillades at fortolkes paa de mange forskellige Maader, hvorom vi kunne høre, og at de oprindelige Kirkeskikke ikke ere absolut nødvendige at iagttage, men at de godt, og med en rolig Samvittighed kunne omdannes saaledes, at de bedre behagede Menneskene, og følgelig vinde flere Tilhængere til de forskellige Kirker, saa er der paa samme Tid opstaaet et almindeligt Had mod den Kirke, hvis Sendebud turde med Bibel i Haand paavise, at alle andre Kirker vare afvegne fra den oprindelige og sunde Kristi Lære; og alle synes enige om at bagtale og falskeligen beskylde denne eneståaende Kirke for alt tænkeligt ondt, som kan opægge Menneskene til at foragte, om end ikke deltage i Forfølgelserne mod den.

Skøndt mange i det sidste halve Aarhundrede ere blevne mere frisindede end forhen i deres Tale- og Handlemaade, finde vi dog, at en stor Del af vor Tids Kristenhed endnu ikke har lært, at Forfølgelse er

til et Religionssamfund, hvad Gødsel er til Ageren, nemlig at den giver Tilvækst; og i denne deres Uvidenhed vedblive de med at modsætte sig Herrens Tjenere, der komme i hans Navn, og i Hjertets Enfoldighed forkynde hans Budskab til Menneskene.

Saaledes blev der fornylig klaget paa to af vore Ældster, der virkede paa Bornholm, nemlig Thomas P. Jensen og C. C. Rønnow, hvilke bleve anholdte, og efter en yderst overfladisk Undersøgelse bleve paa en Ordre fra Ministeriet landsforviste. Ældste Jensen havde allerede i Forvejen forladt Bornholm for at virke andetsteds, og Ældste Rønnow begav sig til København, hvor han ansøgte den amerikanske Minister om Beskyttelse, thi begge vare amerikanske Borgere. Ældste Jensen blev opspurgt af Politiet i København og underrettet om sin Dom. Som Grund til deres Landsforvisning angaves kun, at de vare amerikanske Borgere og Missionærer fra Utah. Den amerikanske Minister udvirkede en Udsættelse af Dommens Haandhævelse, medens Sagen kunde blive nærmere undersøgt. Han fandt snart, at den egentlige Grund til Domfældelsen over disse Ældster var de Sidste-Dages Helliges Udvandring til Amerika tilligemed de gamle Beskyldninger for polygamiske Lærdomme, hvorfor han raadede os til at indsende en undertegnet Erklæring med Hensyn til vore Anskuelser paa dette Omraade. Dette gjorde vi i en Attest som følger:

„Vi, undertegnede Missionærer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige herved bevidne og erklære, at vi ikke ere blevne paalagte, eller tilraadede af vor Kirkes Præsident eller af noget andet Menneske, at forkynde eller tilskynde nogen til at emigrere fra Danmark eller andet Land til de forenede Stater af Nordamerika; ej heller have vi raadet eller paalagt nogen af dem, som virke med os eller under vor Ledelse, at prædike eller tilskynde Polygami eller Emigration; men tværtimod er det bleven os paalagt, og vi paalægge dem, der virke med os, at de ikke maa tilskynde nogen til, eller prædike om Polygami eller Emigration, men derimod lære Folk, at de maa leve i Overensstemmelse med „Manifestet", som Kirkens Præsident, Wilford Woodruff udstedte i April 1890, hvilket ogsaa er approberet af hans Efterfølger Præsident Lorenzo Snow; og ligeledes at de skulde lære Folk, at de lige saa vel kunne leve et godt kristeligt Liv i deres eget Land, som i noget andet. Endvidere vidne vi og erklære, at vi ikke paa nogen Tid have forkyndt en anden Lære end den, der findes i den hellige Skrift.

Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission.

Jacob Christensen, Præsident over Københavns Konference. Charles C. C. J. Rønnow, Thomas P. Jensen, A. J. Nielsen, Peter Hansen, Oluf Johnsen, Plowman, F. Christensen og A. H. Bergman, Missionærer for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige."

Grundet paa denne Angivelse forlangte den amerikanske Minister Landsforvisningens Genkaldelse, og imidlertid skænkedes Ældsterne deres Frihed til at besøge Slægtninge og Venner, hvor som helst i Landet de ønskede, imod at Politiet forsikredes om, at de vilde indfinde sig, saa snart Sagen kunde blive afgjort. Sluttelig, efter mange Dages Venten paa Besked fra Ministeren, fik Ældste Rønnow følgende Meddelelse: „Jeg har modtaget en Meddelelse fra Udenrigsministeren, hvori han underretter mig om, at Justitsministeren ikke finder tilstrækkelig Grund til Genkaldelsen af Landsforvisningens Udstedelse mod Dem og Hr. Thomas P. Jensen.

Ærbødigst
L. S. Swenson.

Flere af Brødrene have haft Lejlighed til at samtale med den amerikanske Minister, og han siges at være en frisindet og agtværdig Mand; og der er ingen Tvivl om, at han nok har gjort for os alt, hvad der stod i hans Magt. I Brevet, som han havde modtaget fra Justitsministeren, sagde denne at hvert Punkt i vort Andragende var taget nøje i Betragtning og sandt nok, havde formildet hans Opfattelser om vort Folk, men at det Faktum endnu gjorde sig gældende, at nogle Emigranter endnu forlade Danmark og rejse til Utah, og grundet herpaa retfærdiggjorte han Landsforvisningen.

Der er ingen højere Ret, hvortil man kan appellere, og følgelig er alt, hvad den amerikanske Minister kan gøre derved, kun at melde det skete til Statsdepartementet i Washington, og muligvis vil den danske Regering engang i Fremtiden underrettes om, hvorledes den skal behandle os her, men denne Landsforvisning vil nu ikke blive genkaldt.

Ligesom om det kunde være for at vise Menneskene, at Gud er med sine Tjenere, og at det er hans eget og ikke et Menneskeværk, er der Beretninger fra Bornholm om, at een er nylig bleven indlemmet i Kirken og andre vilde snart følge efter. Dette har ofte været Tilfældet i dette Folks udstrakte Erfaring, og det har glædet og opmuntret mangen Ældste, der har maattet lide Forfølgelse, Fængsling og Mishandling paa mange forskellige Maader. Disse Prøvelser har den Virkning at styrke Folks Tillid til vore Ældster, der aldrig svigte deres Pligter, og mange bringes til at undersøge Forholdene nøjere, og komme derved til bedre Kendskab med vort Folk og vor Lære; og ved Sammenligning med den gamle bibelske Lære indse mange dens Rigtighed, og nogle bevæges til at gøre deres Pligt mod deres Gud og Skaber ved at vise Lydighed til hans Anordninger. Og saaledes forplantes det sande Evangelium blandt Menneskene, og gør paa alle Sider stadig Fremgang i Stedet for at standses eller forhindres af Verdens Modstand. Det er langt fra udelukkende dem, som af Verden agtes for enfoldige og uvi-

dende, der se Rigtigheden af det Evangelium, vi forkynde, men mange Lærde, ja endog nogle af Verdens berømte og mest ansete Mænd, findes at være frisindede nok til at undersøge „den nye Lære," der dog nu i det mindste er henimod 1900 Aar gammel; og i ethvert Tilfælde, hvor en saadan fordomsfri og grundig Undersøgelse foretages, gør vor Historie, vore Anskuelser og vor Vandel og Virksomhed et godt Indtryk paa de undersøgende.

Medens vi nu ville vente paa det endelige Udfald af denne lille ubehagelige Begivenhed paa Bornholm, haabe vi, at den ligesom alle andre lignende Tilfælde i det forbigangne, vil tjene til Værkets Forfremmelse, og imidlertid overlade vi alt i Herrens Haand til hans alvise Styrelse.

Afløsning. Ældste Jacob W. Olsen, som har virket som Missionær i Skandinavien henved to Aar, og senest i Kristiania Konference, løses fra sin Missionsvirksomhed der og vil følge afdøde Broder Bergs Lig til dets Bestemmelsessted.

Ældste H. W. Bergs Lig blev den 9de Marts afsendt med Dampskibet „Hekla" fra Kristiania til Provo, Utah via Ny York. Ældste Jacob W. Olsen, som har virket i Kristiania Konference, var bleven løst fra sin Missionsvirksomhed for at tage Liget i sin Varetægt, til det naar Hjemmet i Utah, hvorfra Broder Berg for faa Maaneder siden drog ud i Evangeliets Tjeneste. Før dets Forsendelse fra Kristiania holdtes der et specielt Møde over den Afdøde, der længe vil mindes af de tilstedeværende. Salen var fuld og mangen Taare fældedes over, hvad der var sket. Flere af Ældsterne fra Zion vare til Stede, og alle, som talte, vidnede om Broder Bergs Trofasthed til Herren og hans Værk, og udtalte deres dybe Sympati for de sørgende derhjemme i Zion.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 79.)

De tabte Stammer. Som allerede er sagt: Ved Israliternes Fordeling efter Salomons Død, organiserede ti Stammer sig (eller rettere sagt ti og en halv) som et uafhængigt Rige. Dette, Israels Rige, ophørte, saavidt dets Historie angaar, med det assyriske Fangenskab, 721 Aar f. Kr. Folket førtes til Assyrien og senere hen saa aldeles forsvandt, at de ere blevne kaldte de tabte Stammer. De synes at have forladt Assyrien, og medens vi mangle en fuldstændig Underretning om deres sluttelige Maal og deres Opholdssted nuomstunder, er der tilstrække-

lige Beviser paa, at deres Vandring var mod Norden. Herrens Ord ved Profeten Jeremias lover, at Folket skal bringes tilbage „fra Nordenland", og en lignende Udtalelse har fundet Sted ved guddommelig Aabenbarelse i denne Tids Uddeling.

I Esdra's og Esra's Optegnelser, der dog ikke ere indbefattede blandt dem, der udgøre Bibelen, men som kaldes de apokryfiske Bøger, finde vi Hentydninger til de ti Stammers Vandringer mod Norden, hvilke de paatoge sig i Følge en lagt Plan, hvorved de maatte undgaa at falde i Hedningernes Hænder ved at gaa til et langt bortliggende Land, som aldrig var beboet af Mennesker, paa det at de der maatte kunne holde deres Love, som de ikke holdt i deres eget Land. Den samme Historiker fortæller os endvidere, at de vare paa Vandring til Nordenlandet i eet og et halvt Aar; men han giver Beviser paa, at mange forbleve i det Land, hvor de havde være i Fangenskab.

Medens den opstandne Kristus besøgte Nephiterne i den vestlige Verdensdel, omtalte han tydeligt de andre Stammer af Israels Hus, hvilke Faderen havde ført ud af Landet. Og atter hentydede han til dem som „andre Faar, som ikke ere i dette Land, ej heller i Jerusalems Land, ej heller i nogen Del af Landet rundt omkring, hvor jeg har været at prædike". Kristus talte om en Befaling af Faderen, at han skulde tilkendegive sig for dem. De ti Stammers Opholdssted er ikke nøjagtigt bleven aabenbaret.

Israels Indsamling forudsagt. Skrækkelige som de over Israel udstedte Straffedomme end have været paa Grund af deres Vantro og Synd, nemlig deres Opløsning som en Nation og en virkelig Bortvisning fra Herrens Aasyn og enhver Velsignelse — frygtelig som deres Forbandelse har været af ham, som det behagede at kalde dem sit Folk — gennem alle deres Lidelser og Genvordigheder medens de vandrede som Udlændinge om iblandt fremmede Nationer, der aldrig have ophørt med at foragte og forhaane dem, ja i den Grad at endog Navnet „Jøde" er bleven til et Øgenavn og et Mundheld i hele Verden — saa ere de dog blevne understøttede, formedelst Herrens sikre Ord i hans Forjættelser til dem, nemlig at en herlig Dag skulde oprinde for deres Befrielse og Genoprejsning. I Forbindelse med de Straffedomme, de maatte udholde, var der ogsaa Forsikringer om store Velsignelser. Fra Folkets Hjærte, som fra den mægtige Konges Sjæl, medens han led sin vel fortjente Straf, har man kunnet høre det taarefulde Glædesraab: „Du vil ikke forlade min Sjæl i Helvede!" Israels Lidelser have kun været en sorgfuld, men dog kærlig, Faders nødvendige Optugtelser med sine Børn. Ofte har han sagt dem, hvad han havde til Hensigt med saaledes at tugte dem, og i hans Straffedomme have de set hans Kærlighed, „thi hvem Gud elsker, den revser han," og „salig er den Mand, som du, Herre, tugter."

Israels Folk, skønt slagen af Menneskene, og mange af dem bortvandrede, hvor de ere tabte for Verdens Kendskab, er dog ikke tabt eller skjult for Herren. Han veed hvor de ere bortførte eller fordrevne. Hans Hjerte længes endnu med en Faders Kærlighed efter dem, og han vil visseligen i sin egen belejlige Tid bringe dem tilbage til en Lykke og Magt passende for hans udvalgte og forjættede Folk. Trods al deres Ugudelighed, og de Genvordigheder de visseligen vilde paadrage sig, sagde Herren: „Og endog dette vil jeg gøre: medens de ere i deres Fjenders Land, haver jeg ikke foragtet dem, og væmmes ikke saa ved dem, at gøre en Ende med dem, at gøre min Pagt til intet med dem; thi jeg er Herren deres Gud." Lige saa fuldstændig, som deres Adspredelse har været, vil Israels Indsamling ogsaa blive. (Fortsættes.)

Vort Himmelhjem.

Naar her jeg ser de spæde smaa,
Jeg undertiden tænker paa
At nylig de jo Afsked tog
I Himlen, da herned de drog —
At hisset mangen Barnesjæl
Bød Sødskende et ømt Farvel
Med Frygt, og dog med Haab og Mod,
Da de vort Himmelhjem forlod.

Jeg tænker paa Guds Børnehær,
Som var og endnu findes der,
Og hvor vi jublede i Kor
Da Herren skabte denne Jord —
Og siden, her paa dette Land
Blev Adam sat — den første Mand —
Med Eva, hans udvalgte Brud,
Forenede til Et af Gud.

Det var det første Ægtepar —
Udødelige som de var —
De kendte ej til Sorg og Død
Før Kundskabstræets Frugt de nød.
De næppe Ordet „Død" forstod,
Før Kain udgød sin Broders Blod,
Men Hjærtesorgens Taarer flød,
Da de saa deres Abel død.

Om vi, i Himlen kunne se,
Hvad her paa Jorden monne ske,
Mon ej vi, i vor Himmelborg.
Tog Del i deres dybe Sorg?

Mon ej Guds ædle Døtre der,
Som siden bleve Mødre her,
Med Rædsel saa vor faldne Jord
En Skueplads for Vold og Mord?

Og dog de kom — og vi med dem
Forlod vort lyse Himmelhjem,
For gennem Dødens Dal at gaa
Og her en Prøvestand bestaa;
Thi der vi haabede paa ham,
Alverdens Frelser, det Guds Lam,
Som var og er fra Evighed
Og dog blev Kød og Døden led.

Men Død og Graven bød han Trods
Og evigt Liv han hragte os,
Og da han opstod af sin Grav
Han fangne Aander Frihed gav —
Han aabnede os Himlens Dør,
Som havde været lukket før,
Og bød os følge sig til Gud,
Hvorfra vor Sjæl — vor Aand — gik ud.

Hvor er det godt, at tænke paa
Det høje Maal, som vi skal naa,
Naar her, med Visdom, Tro og Flid
Vi bruge denne Naadens Tid —
At tænke paa vort Barndomshjem,
Det himmelske Jerusalem,
Og at vi har en Fader kær
Tilligemed en Moder der.

Jan. 1900. C. C. A. Christensen.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1900.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E Bording (V. Petersen).